

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

C.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

virtutes, utpote amorem DEI, celebrationem ejusdem, charitatem erga proximum, ubi impedimentum nullum est: ita neque in simili de malitiâ damnatorum licebit arguere. Quinimò in contrarium jure meritoque hunc in modum argumentamur: Omnis causa agit, ubicunque non impeditur. At malitia in damnatis est causa malitiosorum actuum, quia post judicium nihil in damnatis, præter malitiam, quod ad moralitatem accedit, relinquitur. Ergo hæc malitia agit, quousque non impeditur. Non impeditur autem in odio DEI actuali, infinitisque aliis vitiis, vel Bonaventurâ ipso aperte non concedente tantum sed propugnante, sicut passim à nobis ostensum est.

C. Ad argumentum duodecimum, §. LII. propositum, Bonaventura sequentem in modum respondet: *Ad illud, quod objicitur, quod abstinere à voluntate peccandi non est sine gratiâ, dicendum, quod de voluntate habitu non est sine gratiâ; sed de voluntate actu distinguendum est. Quæ aut abstinere ab actu malo, quia contra DEUM & quia iniquum, & hoc non est sine gratiâ gratis data. Hæc enim preparat ad ulteriorem gratiam. Aut, quia hoc est lascivum. Sic si aliquis dimittit fornicari, vel inebriari, quia amittit visum. Et talis est per naturam punitam. Similiter dico, quod damnati refugiant, propter timorem pœnæ. Quâ in exceptione I. admittit Bonaventura, etsi non actu, habitu tamen peccare damnatos, neque habituale hoc peccatum citra peculiarem DEI gratiam aboleri è damnatis posse, aut tolli. Quod ejus sententiæ patronis, quæ ab omni profuso vitio damnatos liberat, rectè opponitur.*

II. Quamquam verum sit, quendam actum peccaminosum, exempli causâ fornicationem, aut blasphemiam, etiam sine concursu singularis gratiæ, sufflaminari in homine & aboleri posse pœnæ metu, aut spe præmii temporalis, fieri tamen nequit, ut citra gratiam aboleatur omnis motus malitiosus, cum peccatum habituale, intra animum latens, nunquam possit esse omninò otiosum, sed, licet non in hunc necessariò illumve, aliquem tamen peccati actum progrediatur. Est enim originale peccatum *lex captivans sub lege peccati.* Rom. VII. 23. & *arbor mala, quæ non potest non ferre fructus malos.* Matth. VII. 18. & *radix germinans sel & amaritudinem.* Deut. XXIX. 18. Quam insitam habituali peccato propensionem auferri, citra gratiam, tam impossibile est, quam fieri ne-

quit, ut angeli aliquando aut beati citra malitiam alicunde contractam, ablatâ naturali ad bonos actus propensione, bonum actuale, quoad speciem actus, omittant, neque studeant aliquando virtuti. III. Ostendimus quoque in antecedentibus, pœnarum atrocitatem actus quidem, ut Scholastici vocant, libidinosos, quippe qui naturâ suâ cum dolore, eoque intenso, consistere nequeunt, reprimere, sed irascibiles, ut impatientiam, invidiam, blasphemiam, & similes provocare & efficere, neque dolorum intensiorem non-interruptam, sine ullâ mitigationis spe perseverantem, cum abstinentiâ ab iracundo affectu, à livore & contumeliâ, citra concursum peculiaris gratiæ, consistere posse. Qui ex fidelium numero in præsentî seculo diras, easque concatenatâ inter se serie coherentes, calamitates perpetiuntur, ab impatientiâ sibi, nisi per gratiam, efficaciter ipsis assistentem, temperare non possunt: quomodo igitur poterunt damnati, qui majori longè cruciatu in quodvis impatientiæ genus aguntur? IV. Quantumvis etiam fieri pœnarum atrocitate possit, ut ab actibus vitiorum externis, velut à blasphemîâ oris, abstineant damnati, non tamen eadem facilitate abstinebunt ab actibus eorundem affectuum internis, velut animi tabescentis invidiâ & livore, quo fiet, ut, licet os atque lingua damnatorum à maledicendi loquacitate reprimantur, non tamen auferatur dentibus furor stridendi, oculis sese distorquendi, animo cum rabie quadam effervescenti. Quæ tamen vitia, licet oculorum aciem usumque effugiant, verum tamen nominis & actualia peccata esse, nemo inficiatur. V. Denique ipsam peccatorum istorum actualium omissionem, deficientem legitimo fine, qui est, ut legi atque voluntati DEI satisfiat, cum è contra damnatus idèd omittat, quia vi pœnarum cogitur, non omissurus, si vel pœnis non subjaceret, vel ab iisdem liberaretur, peccatum actuale esse, suo loco monuimus.

CI. Argumentum decimum tertium, §. LIII. ita firmatum est, ut non facile elidi ullo impetu possit. Si quæ tamen sunt, quæ ad illustrationem ejus facere videbuntur, de iis dicemus in responsione ad argumentum decimum quartum, in contrariam à nobis sententiam adductum.

CII. Eiusdem roboris est argumentum decimum quartum, à stri-

fructore de
Gerhardi
Inf. §. 71.
rum frig
nari de
CIII. N
fermalium c
bis supra p
cetero cont
re. Quore
hanc propo
demque se
tendit e, qui
Quia tunc n
erunt. No
natus extra
si ait: (ad
la: turbat
hic est, in
riores tenebr
est enim,
habitat DEU
in peccate,
vitâ est.
ti exteriores
non hic. S
DEU. M per
disimuland
hic multi per
ut velint eun
est: super
longatio
& volunta
vio DEI, q
tur & turba
nunquam m